

ತಮ್ಮಂತೆ ಸ್ಥೂಲಕಾಯದ ಗುರುಭಾಯಿಗಳೊಡನೆ ಇರುವಾಗ, “ಎನಯ್ಯಾ, ಕಡಿದರೆ ಮೂರಾಳಾಗುತ್ತೀಯೆ” ಎಂಬ ಆಕೆಯ ‘ನುಡಿಮುತ್ತು’ಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅನುಕರಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತ, ಹಾಸ್ಯರಸದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಮುಳುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಮೆರಿಕದ ಹಳ್ಳಿಮನೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವ್ಯ ಹೂಡಿದ್ದಾಗ, ಅಲ್ಲಿ ಮ್ಯಾಕ್ಲೆಡ್ ಎಂಬ ಭಕ್ತಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ, “ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದಿರಾ, ಸ್ವಾಮಿ” ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಹರ್ಷದಿಂದ “ಓಹೋ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದೆ” ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ಭಾನುವಾರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಉಪನ್ಯಾಸ ಮಾಡುವಾಗ ಮ್ಯಾಕ್ಲೆಡ್ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಉಪನ್ಯಾಸ ಪ್ರಾರಂಭವಾದಾಗ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿದಾಕೆ, ಅದು ಮುಕ್ತಾಯವಾದಾಗ ಕಣ್ಣುತೆರೆದಳು. ಎಲ್ಲವೂ ಮುಗಿದು ಹೊರಬರುವಾಗ ಶಾರದಾನಂದರು ಆಕೆಯನ್ನು ಕುರಿತು, ಆಕೆಯ ಮಾತನ್ನೇ ಅನುಕರಿಸುತ್ತ, ‘ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದೆಯಾ, ತಾಯಿ’ ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಆಗ ಚಿಮ್ಮಿದ ನಗೆಯಬುಗ್ಗೆ ಮುಗಿಲುಮುಟ್ಟಿತು.

ಸ್ವಾಮಿ ಶಾರದಾನಂದರು ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಕೊನೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರ್ಛರೋಗ (ಎಪಿಲೆಪ್ಸಿ) ಎಂಬ ನರಮಂಡಲದ ಕಾಯಿಲೆಗೆ ತುತ್ತಾದರು. ಹಳೆಯದಾಗಿ ಹೋದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತಾಗೆಯುವಂತೆ ಕೃಷ್ಣಜಯಂತಿಯ ದಿನ (೧೯-೮-೧೯೨೭) ದೇಹವನ್ನೊಗ್ಗಿದು ಅಮರರಾಗಿಬಿಟ್ಟರು.

ಉಪದೇಶಾಮೃತ : (೧) ಸೇವೆಮಾಡುವವರು ಕೀರ್ತಿಗಾಗಲಿ, ಅಧಿಕಾರಕ್ಕಾಗಲಿ ಆಸೆಪಡಬಾರದು. (೨) ಇತರರ ನೋವನ್ನು ನಮ್ಮ ಕೈಲಾದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಪರಿಹರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. (೩) ನಮ್ಮ ಲೋಪದೋಷಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬಾರದು. (೪) ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಮಗೆ ದೊರೆತಿರುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಇತರರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆಯಾಗದಂತೆ ಅನುಭವಿಸಬೇಕು. (೫) ಇತರರ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುವ ಔದಾರ್ಯವಿರಬೇಕು. (೬) ಜಪ ಧ್ಯಾನ ಪೂಜೆ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ನಿಯತವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. (೭) ಗುರುವಿನ ಉಪದೇಶದಂತೆ ನಡೆಯಬೇಕು. ಭಗವತ್ಪಾತ್ರಾತ್ಮಾರಕ್ಕಾಗಿ ಗುರುವು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬೇಕು. (೮) ಮೌನವೆಂದರೆ ಬಾಯಿಹೊಲಿದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಲ್ಲ, ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಮಾತನಾಡುವುದು ಎಂದು. (೯) ಬುದ್ಧಿಯೊಡನೆ ಹೃದಯವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಆನಂದಪಡುವುದನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು. (೧೦) ನಿಷ್ಕಾಮಕರ್ಮದಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಬಳಿಕ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಬಹುದು.

ಸ್ನೇಹಪ್ರಭ

‘ದುಃಖವನ್ನು ಪ್ರತೀಕಾರ ಮಾಡದೆ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು’ ಎಂಬ ಉಪದೇಶವಿದೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದಾದ ಮೇಲೊಂದು ದುಃಖಗಳನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಇದ್ದರೆ ಮನಸ್ಸು ನಿರಾಶೆಗೊಳಗಾಗುತ್ತದೆ, ಉತ್ಸಾಹ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ತಡೆಯುವುದು ಹೇಗೆ?

ದುಃಖವನ್ನು ಪ್ರತೀಕಾರವಿಲ್ಲದೆ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತೂ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ದುಃಖವನ್ನು ಸಹಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಚಾಚಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಹಿರಿಯ ದುಃಖವೂ ಕಿರಿದಾಗಿ ಕಾಣತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ದುಃಖವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ನಾವು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಬೇಕಷ್ಟೆ. ಪ್ರತೀಕಾರ ಅಥವಾ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ಮನಸ್ಸಿನ ಶಕ್ತಿ ವ್ಯಯವಾಗುತ್ತದೆ, ಕ್ರಮೇಣ ಮನಸ್ಸು ದುರ್ಬಲವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ದುಃಖವನ್ನು ಸಹಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತ ಬರುತ್ತದೆ. ಆಗ ಕಿರಿಯ ದುಃಖವೂ ಹಿರಿದಾಗಿ ಕಾಣತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತೀಕಾರವಿಲ್ಲದೆ ದುಃಖವನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ನಿರಾಶೆಯುಂಟಾಗುವುದರ ಬದಲು ಉತ್ಸಾಹ ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಹೇಳುವಂತೆ ನಾವು ದೊಡ್ಡ ಸರೋವರದಂತೆ ಇರಬೇಕು. ದೊಡ್ಡ ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಆನೆ ಹೊಕ್ಕರೆ ನೀರು ಅಲ್ಲೋಲ ಕಲ್ಲೋಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಸಣ್ಣ ಕೊಳದಲ್ಲಾದರೆ ಅಲ್ಲಿರುವುದೆಲ್ಲ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ವಿಶಾಲವಾದಷ್ಟು, ಹೊರಗಿನ ಘಟನೆಗಳಾವುವೂ ನಮ್ಮನ್ನು ವಿಚಲಿತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಜ್ಞೆ, ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಸೀಮಿತ ವಲಯಕ್ಕೆ ಬದ್ಧವಾಗಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲ ಘಟನೆಗಳೂ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ. ನಾವು ಹೊರಗಿನ ಸುಖದುಃಖಾದಿ ಘಟನೆಗಳ ವಶವರ್ತಿಗಳಾಗಿರಬೇಕೇ? ಮುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಮುದುಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಮುಳ್ಳಿನ ಗಿಡದಂತಿರಬೇಕೆ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಾವೂ ಇತರರಿಗೆ ಮುಳ್ಳಾಗುವ ಸಂಭವವೂ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು.

ದುಃಖಗಳು ನಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಾಗಿ ಎಂಬುದು ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ಅಂಶ. ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಕಲ್ಲು ಉಳಿ ಸುತ್ತಿಗೆಗಳ ಪೆಟ್ಟನ್ನು ಗೋಗದೆ ಸಹಿಸುವುದರಿಂದ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುವ ಮೂರ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಪೂಜ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಅಸಾಧ್ಯವಾದ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡವರೇ. ಓರ್ವ ಮಹಿಳೆ ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗನ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋದಳು. ಅವನು ಒಂದು ಬೆಳ್ಳಿಯ ತಗಡನ್ನು ಬೆಂಕಿಯ ಮಧ್ಯೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಆ ಮಹಿಳೆಯು ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ, “ಈ ಬೆಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕೊಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯಲು ಅದನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಯಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ವಿವರಿಸಿದನು. “ನೀವು ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಹಾಗೆಯೇ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿರಬೇಕೆ?” ಎಂದು ಮಹಿಳೆ ಕೇಳಿದಳು. ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗನಿಂದ, “ಹೌದು, ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ನನ್ನ ಗಮನವೆಲ್ಲ ಅದರ ಕಡೆಗೇ ಇರಬೇಕು. ಬೆಳ್ಳಿಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಅದು ಕರಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ.” “ಬೆಳ್ಳಿಯು ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಂಸ್ಕಾರಗೊಂಡಿದೆ ಎಂಬುದು ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ?” ಎಂದು ಮಹಿಳೆ ಕೇಳಿದಳು. ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗನು ಮುಗುಳ್ಳುಕು ಹೇಳಿದ: “ಅಹ್, ಅದು ಬಹಳ ಸುಲಭ. ನನ್ನ ಮುಖ ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವಂತಾದರೆ ಶುದ್ಧವಾಗಿದೆ ಎಂದರ್ಥ.” ಹಾಗೆಯೇ ಭಗವಂತನು ತನ್ನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೂಲಕ ಕಾಣುವವರೆಗೂ ದುಃಖದ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಯಿಸುತ್ತಾನೆ.

(ಬರಹ : ಸ್ವಾಮಿ ನಿತ್ಯಸ್ಥಾನಂದ)